

Cvetje s polja modroslovskega.

(Spisal dr. Fr. L.)

Predgovor.

Vsaka dōba ima svoje znake in posebna svojstva. V sedanji dōbi se med olikanimi narodi razni stanovi in deli človeške družbe bojujejo medsebojno. Res so se od nekdanj bojevali stanovi s stanovi, podložniki z vladarji, bogatini z ubožci: a nikdar tako, da bi bila v nevarnosti vsa človeška družba. Dandanes pa je omikano človeštvo, ki bi moralo živeti v najtesnejši zvezi med seboj, razkosano v mnoge nasprotno sovražne dele. Delavski stan sovraži vse stanovce, ki ne živé ob delu svojih rok; stan bogatašev hoče brez števila ljudij spraviti v svojo popolno oblast; mnogi izobraženi veljaki sovražijo smrtno vsakotero vero in zaničujejo njene prijatelje.

Tako silno bojevanje kvari in pokončuje človeško družbo. Zemlja bi nam bila lahko raj, in zemsko življenje jako srečno, ako bi se vsi ljubili bratovsko med seboj. Toda sedaj nam

je zemlja večkrat neprijazna kakor razbojniška jama, in naši najbližji someščani so naši skrajni sovražniki.

Zakaj pa je tako? Ljudje nimajo prave omike, poznati nečejo prave modrosti. Udajajo

se slepim nagonom in zabijo, da smo si vsi ljudje bratje.

Vneti človekoljubje poskušajo z mnogimi načini izboljšati človeško družbo in olajšati njene žalostne razmere. Brez dvoma je najprej potrebno, da se odpravijo izmed ljudij razne zmote, ki jih vodijo po krivih potih, in da se jim ponudi resnično in trdno spoznavanje najimenitnejših stvari. Z drugimi besedami pravimo: Ljudem treba prave modrosti; za pravo modrost pa je treba resničnega modroslovja.

Nobena druga veda ni storila človeštvu s svojimi zmotami toliko zla kakor krivo modroslovje.

Koliko krivih nauk se trosi dan na dan po svetu! Krivemu modroslovju se moramo ustavljati z resničnim modroslovjem. Pravo modro-

Dete Jezus. (Po sliki Holbeinovi.)